

Nakon što se program "Razmjena vještina" u Zagrebu, u klubu mama, pokazao iznimno uspješan u okupljanju zajednice tehnoloških entuzijasta i zaljubljenika u geek kulturu, pokrenute su "Razmjene vještina" i u Rijeci, Splitu, Šakovcu, Osijeku, a pokrenute su i u Karlovcu i Slavenskom Brodu. Slične inicijative, direktno inspirirane pokrenute su u Skopju i Bitoli u Makedoniji, a zainteresirale su se i hakerske/geek skupine u Nišju i Beogradu u Srbiji, te Sarajevu u Bosni i Hercegovini.

Zbog interesa ljudi iz regije za zajedniškim druženjem i razmjenom znanja i vještina pokrenuta je serija okupljanja pod nazivom "Ništa se neće dogoditi". U vlastitom aranžmanu dogodili su se skupovi u Sarajevu, Nišju, Puli, Moravcima i Splitu. Na svakom događaju okupilo se između 30 i 40 sudionika sa prostora bivše Jugoslavije, a u Puli se skupu pridružio i desetak ljudi iz Austrije, Njemačke, Nizozemske i Italije.

Koncept okupljanja "Ništa se neće dogoditi" može se povezati s trendom organiziranja takvih događanja u svijetu. Nakon što se velik broj ljudi kritički počeo odnositi prema uobičajenom organiziranju stručnih i drugih skupova, nastali su novi koncepti kao reakcije na neukovitost tradicionalnih konferencija.

Takvi koncepti dobili su i svoje enciklopedijske članke na Wikipediji. Pod "Unconference" stoji:

"Unconference (hr. antikferencija) je facilitirana, licem u lice, od strane sudionika vođena konferencija posvećena nekoj specifičnoj temi ili razlogu okupljanja."

Slični primjeri antikferencija su BarCamps, Bloggercon, Mashup Camps, a sličnosti u pristupu može se naći i u ranijim okupljanjima (konvencijama) zaljubljenika u znanstvenu fantastiku.

"Ništa se neće dogoditi" okuplja zajednicu ljudi zainteresiranih za hakerske teme, slobodni softver, društveni aktivizam u sferi digitalnog ili opisano može da najboljim označiteljem: zaljubljenici u geek kulturu.

Događaji se organiziraju spontano koristeći i visoko participativne digitalne alate poput wikija, ali sam program rada, predavanja i radionica dogovara se sudjelovanjem svih prisutnih na licu mjesta u jutarnjim sesijama. Programske jedinice se mogu ponuditi od strane onih koji su pripremili svoje teme ili vrlo često se različite teme traže od ljudi za koje se zna da bi tu temu mogli dobro prezentirati drugima. Nakon što se dogovori set tema, predavanja i radionica s obzirom na broj zainteresiranih organiziraju se prostori i ostali resursi potrebni za realizaciju programa.

Uspjeh ovakvih okupljanja leži prije svega u lucidnom poigravanju s pozicijom participacije gdje se referiranjem i kritikom prema tradicionalnom tipu sudjelovanja snažnije motivira sve sudionike na aktivni pristup i suradnju. Na taj način odgovornost za uspjeh skupa bolje je distribuiran na sve sudionike, a njih se ironijskim odmakom i semiotičkim igrama adresira kao inteligentne i sposobne individue koji onda rado na te igre i odgovaraju.